

EVA BEŠŤÁKOVÁ

Ilustrovala Dagmar Ježková

O ZVĚDAVÉM TELÁTKU A BÁZLIVÉM HŘÍBÁTKU

albatros

O zvědavém telátku a bázlivém hříbátku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Eva Bešťáková

O zvědavém telátku a bázlivém hříbátku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Eva Bešťáková
O zvědavém telátku a bázlivém hříbátku

EVA BEŠŤÁKOVÁ

Ilustrovala Dagmar Ježková

O ZVĚDAVÉM
TELÁTKU
A BÁZLIVÉM
HŘÍBÁTKU

Obsah

Ušátko? Nebo Koukátko?	9
Tajemný soused	14
Strašidlo umí syčet!	22
Učitel zpěvu.....	29
Jako v pokojíčku	35
Na výzvědách	42
Kdo zavinil zemětřesení?	52
Klobouk pod bradou.....	60
Velké zmoudření.....	68
Malý krasavec.....	76
Špehování se nevyplácí	87
Janeček na cestách	93
Ani zvíře, ani had	100
Na závodní dráze	105
Kam telátko nesmělo.....	112
Do boje s nebezpečím!.....	121
Bludný kořen?	127
V setmělém lese	134
Zkouška statečnosti.....	142

Na konci jedné vesnice stál velký dům. Ve vsi bylo mnoho pěkných domů a domků, ale tenhle byl ze všech největší. Jenže důležitější bylo, že v něm bydlelo... zvědavé telátko a bázlivé hříbátko! A proto si budeme o tom velkém domě vyprávět. I když ani telátko, ani hříbátko nebydlelo přímo v domě, ale vedle něj. Jak to? Kdo si počká, ten se dočká a všechno se dozví.

Dům měl jednu velkou a jednu malou zahradu a dvůr. V domě bydlel hospodář s hospodyní a jejich děti. Na zahradě rostly stromy a na nich jablíčka, hrušky, třešně, švestky, meruňky a broskve.

Rostly tam taky keře a na nich angrešt, rybíz a maliny. Na záhonech se červenaly jahody a rajčata, pěstovala se tam mrkev, celer a petržel, salát, květák a kapusta, kedlubny, zelí a papriky.

Na dvoře byla stáj, bouda, králíkárna, kurníky a chlévy. Bydleli v nich koně, pes, králíci, husy a kachny, slepice s kohoutem, krůty s krocanem, prasátko a kravičky.

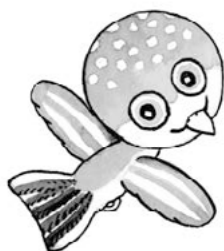
U domu byla i stodola a kůlna na stroje a nářadí. Ve stodole byly uložené pytle se zrním, seno a všelijaké krmení pro zvířátka. V kůlně stál traktor, sekačka, řezačka a trakař a vedle nich vidle, lopaty, motyky, hrábě, košťata, sekyrky a pily.

Na lukách rostla tráva a kytičky. Na polích rostlo obilí, oves, brambory a řepa.

Takovému domu a hospodářství se říká farma nebo statek.

A teď si povíme tu pohádku o zvířátkách na statku. O telátku, které bylo ze začátku hloupé, potom zvědavé a nakonec chytré, a o hříbátku, které se nejdříve bálo, potom se zatoulalo a nakonec se všemu smálo.

LIŠÁTKO? NEBO KOLIKÁTKO?

Jednou v noci se v chlévě na statku narodilo telátko. Chlív se říká buď velkému stavení pro kravičky, nebo malému domku pro prasátka. Telátko se narodilo ve velkém chlévě, protože jeho maminka byla kravička.

Nejdřív nevědělo o domě, o zahradě a o dvoře vůbec nic. Nevědělo ani, že leží vedle své mámy Stračeny. Oči mělo velké jako povidlové koláčky, ale vidělo zatím jen divné stíny, které se nad ním skláněly. Ušima, které mu odstávaly jako dva trychtýřky, slyšelo nějaké zvuky, ale nerozumělo jim. Jak by mohlo sotva narozené telátko vědět, že se všichni z domu seběhli, aby ho přivítali na světě? A že z něj mají radost a vymýšlejí mu jméno? Jak ho mohlo napadnout, že mluví o něm a že ty zvuky jsou smích? A že slova Cukrátko, Párátko a Bumbátko jsou nápady, jak by se mohlo nové telátko jmenovat?

Kdepak, telátko nic nevědělo a vědět nemohlo. V první chvíli se jenom tisklo k mámě, a ta mu zatím opatrně olízala hlavu, hřbet i nožky.

Kravičky nemají na takovou práci žádné umyvadlo s vodou. Nemají ani mýdlo a houbu. Mají jen drsný placatý jazyk, ale tím dovedou svým telátkům vyčistit srst tak pěkně, že je jako malovaná. Srst nového telátka byla světle hnědá s tmavšími a bílými skvrnami.

Stračena si telátko prohlížela a byla ráda, že se jí podobá. Jméno mu však chtěla dát lepší, než měla sama.

„Ouška ti odstávají jako trychtýře na přelévání mléka. Co kdybych ti říkala Ušátko?“ povídala si spíš pro sebe řečí, jakou mluví kravičky. Vtom ale telátko otevřelo povidlová kukadla a jeho maminku napadlo jiné jméno: „Když umíš tak hezky koukat, budeš telátko Koukátko.“

„Bú, bú, to bys tomu dala,“ ozvalo se z kouta chléva, kde bydlela kamarádka Stračeny Bělka.

Ta byla celá bílá pouze s černou skvrnou na hlavě, a proto se tak jmenovala.

„Ale proč?“ zeptala se Stračena.

„Jen si vzpomeň!“ řekla Bělka. „Když jsme byly malé a vyšly jsme poprvé na dvůr, všichni se nám smáli. Říkali, že koukáme jako telátko na nová vrátka. A ty bys

chtěla, aby se tvoje telátko dokonce Koukátko jmenovalo? Jen nespěchej, farmářovy děti mu nějaké jméno jistě vymyslí.“

„Aspoň že se nemůžeš jmenovat Bulíček,“ řekla Stračena svému telátku. „Až vyrosteš, bude z tebe kravička a budeš dávat lidem mléko jako já. Teď ale musím krmit hlavně tebe, abys mělo sílu a mohlo brzy běhat. Zkus se postavit, jinak mlíčko nenajdeš! Máš čtyři nohy. Zvedni se a vyzkoušej, jak jsou dlouhé!“

Telátko se začalo vrtět a chtělo vstát. Sotva se ale postavilo na přední nohy, zadeček žuchnul do slámy. A když vstalo na zadní, přední si musely kleknout. Hlava byla tak těžká...

Hospodář s hospodyní a s dětmi začali telátku pomáhat. Drželi mu nohy a zvedali zadeček, strkali do něj, tahali ho za uši a za ocas a podpírali mu břicho, dokud se nepostavilo na všechny čtyři. Jéje, to bylo divné! Telátko najednou vidělo svoji slaměnou postýlku z výšky! Vidělo ale taky kolem sebe nějaké postavy a vedle něco velkého a teplého. Byla to máma Stračena. Telátko k ní natáhlo krk a udělalo dva tři vrávoravé kroky. Ucítilo mlíčko a Stračena ho mohla poprvé nakrmit.

„Sláva, telátko už chodí a pije!“ volali všichni.

A když se potom telátko s plným bříškem svalilo na slámu a růžovým jazykem si olizovalo hubičku mokrou od mléka, vykřiklo jedno z dětí: „Budeme mu říkat Lízátko! Až trochu povyroste, bude to Lízinka a nakonec Líza. Je to nejlepší jméno pro naše telátko!“

Hospodáři se nelíbilo. Zakroutil hlavou a řekl: „Líza se přece odjakživa jmenuje každá druhá koza ve vsi!“

„Jenže my žádnou kozu nemáme,“ odpověděly děti a hospodyně se usmála: „Zato budeme mít telátko Lízátko!“

Hospodář se usmál taky a bylo rozhodnuto.

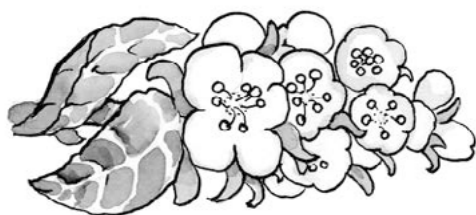
Na památku slavného dne uvázaly děti Lízátku kolem krku červený šátek a volaly: „Koukejte, jaká je to parádnice!“

Tuhle chválu už telátko neslyšelo. Přitulilo se k mámě Stračeně, zavřelo kukadla a usnulo.

„To není jen tak, přijít na svět a nic o něm nevědět,“ řekla hospodyně. „Na to se musí každý malý tvor nejdřív pořádně vyspat! Necháme teď Lízátko v klidu. Stračeně podesteleme suchou slámu a půjdeme si lehnout i my. Ještě není ráno a moc jsme toho dnes nenaspali.“

Všichni v domě i ve chlévě chvíli odpočívali. Spánek ale netrval dlouho, brzy se začalo rozednívat. A sotva vyšlo sluníčko, zakokrhá kohout a na dvoře vypuklo kdákání, pípání, syčení, chrochtání, štěkání, štěbetání, kejhání a hudrování, ve stáji a v králíkárně dokonce dupání. Domácí havěť, jak říkala zvířátkům a drůbeži hospodyně, se dožadovala snídaně.

Na dvoře zatím nikdo nevěděl, že statek má nového obyvatele a ten že má už i jméno. A co ho v neznámém světě čeká? Ani tohle nemohl nikdo vědět, a nejméně ze všech telátko Lízátko. Vždyť se teprve narodilo a bylo ještě úplně hloupoučké...

TAJEMNÝ SOLISED

Uběhlo několik dnů a Lízátko už se v chlévě trochu vyznalo. Vědělo, kdo je máma a kdo teta Bělka. Poználo, jak chutná mlíčko a jak se k němu dostat. Stačilo dojít si k mámě! A protože se naučilo docela rychle vstát a nožkama už tolik neškobrtalo, nemělo nikdy dlouho hlad. Máma Stračena byla pořád nablízku.

Jedna záhada ale malé Lízátko trápila. Moc se polekalo pokaždé, když se za stěnou ozvala silná rána. Jednou se leknutím dokonce probudilo, vyskočilo ze slaměné postýlky a koukalo kolem sebe opravdu jako na nová vrata. Zeptalo se mámy, co to za stěnou pořád bouchá.

„Počkej, až dožvýkám snídani,“ řekla Stračena. „Potom ti to povím, ale stejně tomu nebudeš rozumět. Jsi ještě moc hloupé telátko.“

Lízátko čekalo a zatím si prohlíželo postýlku. Ta byla

po ránu zvalená! Telátko vědělo, že se jí říká podestýlka a hospodyně mu ji přijde ustlat. Tak proč máma stále říká, že je hloupé telátko? Kdyby bylo opravdu hloupé, tohle by si přece nepamatovalo!

Máma Stračena konečně dožvákala, co předtím snědla, a řekla: „Za stěnou bouchá některý kuň. Mají stáj hned vedle chlěva. Jsou uvázaní a nic ti neudělají. Jen si tak někdy dupnou, hrábnou nebo vyhodí kopytem, asi by chtěli běhat. Jenže musí počkat, až je hospodář zapřáhne do vozu a pojedou na pole.“

Telátko koukalo s hubičkou dokořán. Tolik novinek najednou! Jakpak se v nich má vyznat? Co je to zapřáhnout? A co je to pole? Ze všeho, co máma řekla, Lízátko znalo jen kopýtka. Honem zkusilo taky dupnout, hrábnout do slámy a kopnout do stěny, ale žádná rána slyšet nebyla. Jenom slabé zašustění a ťuknutí.

Stračena řekla: „Co blázníš? Koňské kopyto je velké a těžké, s tím nemůžeš ty svoje srovnávat!“

Telátko se chvíli dívalo smutně, ale potom ho něco napadlo. Kdyby se na vlastní oči přesvědčilo, že jsou koně opravdu přivázaní, potom už by se jich nebálo! Ať si dupou a kopou třeba od rána do večera, Lízátko bude vědět, že mu neublíží. Musí se na ně podívat, jinak se strachu nezbaví. Honem se chtělo pochlubit mámě, jak